

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 20. stycznia 1911.

Treść: (№ 6—11.) 6. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Markhausen na ekspozyturę celną. — 7. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia postępowania zapowiadawczego i celnej ekspedycji wychodowej przesyłek z certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym. — 8. Obwieszczenie, dotyczące zmiany niektórych postanowień § 33. statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie. — 9. Rozporządzenie, którym zmienia się § 3. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 10. czerwca 1902, dotyczącego wydawania przesyłek pocztowych. — 10. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Müglitz na ekspozyturę celną. — 11. Rozporządzenie, dotyczące zniesienia celnej ekspedycji wychodowej przesyłek, podlegających podatкови spożywcemu, w obrocie pocztowym.

6.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. grudnia 1910,

dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Markhausen na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Markhausen przekształcono na ekspozyturę Urzędu celnego głównego w Kraslicach. W upoważnieniach tej władzy celnej nie zaszła przez to zmiana.

Biliński wlr.

7.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 3. stycznia 1911,

dotyczące zniesienia postępowania zapowiadawczego i celnej ekspedycji wychodowej przesyłek z certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym.

W porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim wydaje się następujące postanowienia dla

uproszczenia ekspedycji celnej przesyłek pocztowych:

I. Zniesienie postępowania zapowiadawczego w obrocie pocztowym.

1. Postanowienia ogólne.

Celne przekazywanie przesyłek, przewożonych pocztą, przy dowozie, wywozie i przewozie oraz w krajowym obrocie przeprawnym drogą postępowania zapowiadawczego niema nadal odbywać się.

Zakład pocztowy jest obowiązany odstawiać wszystkie przesyłki pocztowe, wprowadzone z zagranicy celnej i przeznaczone dla umownego obszaru celnego, które w myśl obowiązujących przepisów muszą być poddane ekspedycji celnej, przed ich wydaniem adresatowi do urzędu celnego, upoważnionego do ekspedycji.

Przy wywozie i przewozie ma się zaniechać dostawiania przesyłek pocztowych do urzędu celnego wychodowego.

2. Oznaczanie celnych przesyłek pocztowych, stemplowanie pocztowych dokumentów oddawczych.

Uskuteczniane dotychczas przez urzędy celne oznaczanie celnych przesyłek pocztowych markami celnymi, jak również umieszczanie zamknięć cel-

nych na wozach lub schowkach, obejmujących celne przesyłki pocztowe, odpada.

Po ekspedycji celnej stempluje urząd celny przesyłki listowe i listy pieniężne, a przy pakietach pocztowych adresy przesyłkowe (zastępcze) na dowód uskutecznienia ekspedycji i zaopatruje je liczbą swego rejestru załatwień (rejestru poborczego, rejestru zapisków co do wygotowania certyfikatów konwojowych, rejestru składowego), względnie poświadczaniem co do wolności od cła.

Co do pocztowego oznaczania celnych przesyłek pocztowych (przy pakietach także adresów przesyłkowych) nie zachodzi żadna zmiana.

Pocztowe stemplowanie deklaracji celnych co do zawartości (deklaracji podstawowych) pieczęcią urzędu pocztowego odpada.

3. Dostawianie przesyłek pocztowych do granicznej władzy celnej.

Z pośród przesyłek pocztowych, nadchodzących z zagranicy, należy dostawić do granicznej władzy celnej tylko te, które przed dalszym transportem na umowny obszar celny muszą być zbadane pod względem dopuszczalności dowozu, względnie przewozu albo których zupełna ekspedycja ma odbyć się na granicy.

Pod względem wystarania się o zezwolenie na dowóz i przewóz pozostają w mocy przepisy dotychczasowe.

Jeżeli graniczna władza celna stwierdzi niedopuszczalność dowozu lub przewozu pewnej przesyłki, wówczas winien zakład pocztowy postarać się o jak najprędzsze jej zwrócenie lub zniszczenie itd. według obowiązujących w tym względzie przepisów.

4. Ekspedycja końcowa w granicznej władzy celnej.

Z pośród przesyłek pocztowych, podlegających ocenie a przeznaczonych dla umownego obszaru celnego, winien graniczny urząd celny poddać granicznej ekspedycji końcowej tylko te, których odbiorcy mieszkają w obrębie oceni urzędu pocztowego miejsca ocenia, pozostającego w związku z granicznym urzędem celnym, tudzież te, których ekspedycją przez graniczną władzę celną wysyłający życzył sobie i przepisał to wyraźnie na adresie przesyłkowym i na przesyłce, podając nazwę urzędu celnego, wreszcie przesyłki, które na wniosek zakładu pocztowego mają wejść zaraz na granicy w wolny obrót.

Granicznym urzędem celnym pozostaje oczywiście także co do celnych przesyłek pocztowych zastrzeżone prawo, przyznane w § 27. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej, względem żądania w wymienionych tamże wypadkach ekspedycji końcowej w jednym z urzędów celnych wewnątrz kraju; przesyłki, przeznaczone do Węgier,

mają być ekspedycją tylko przez jeden z węgierskich urzędów celnych.

Ekspedycją na granicy przesyłek, podlegających łatwo zepsuciu, albo takich przesyłek wolnych od cła, których dostawienie do urzędu celnego powodowałoby trudności, na przykład przesyłek z żyjącymi roślinami lub zwierzętami, z zapłodnioną ikrą rybą itp., ma odbyć się na żądanie zakładu pocztowego także w lokalnościach urzędu pocztowego na dworcu kolejowym albo w kolejowym wozie pocztowym.

Ekspedycje takie należy w miarę potrzeby podejmować o każdej godzinie dnia lub nocy.

Za ekspedycje takie, podjęte także poza godzinami urzędowymi, nie policza się w żadnym wypadku należności.

5. Ekspedycja końcowa w urzędach celnych wewnątrz kraju.

Wszystkie przesyłki, które nie mają być podane ekspedycji końcowej u granicznej władzy celnej, powinny być dostawione przez zakład pocztowy bez załatwiania formalności celnych na granicy do tego urzędu celnego, w którym według pocztowych przepisów przewozowych ma odbyć się ekspedycja końcowa, wyjąwszy, jeżeli wysyłający zażądał przy towarach, których ekspedycją jest zastrzeżone urzędem szczególnie upoważnionym, ekspedycji końcowej przez upoważnioną władzę celną i jeżeli przepisał to wyraźnie w sposób, wspomniany w punkcie 4.

6. Postępowanie przy przesyłkach, które mają być opłacone przez pocztę.

a) Ekspedycja końcowa.

Przesyłki, których ekspedycję uskutecznia zakład pocztowy, zostają w jego zachowaniu i pod jego odpowiedzialnością; przesyłek tych nie oddaje się do urzędu celnego, a wskutek tego odpada ich wstępne zaksiązkowanie celne.

Przesyłki pocztowe, przeniesione do urzędu celnego i niewyeksperywowane w dniu wpływu, należy przechować aż do ponownego podjęcia służby oględzin w zamykalnym schowku lub miejscu, o które ma postarać się urząd celny; pozostają one w zachowaniu i pod odpowiedzialnością zakładu pocztowego.

Przesyłki, które mają być opłacone przez pocztę, dostawia urząd pocztowy do urzędu celnego jedynie w celu podjęcia celnej czynności urzędowej, a urząd celny zaciąga je do rejestru załatwień (rejestru poborczego, zapiskowego).

Jeżeli zakład pocztowy posługuje się przy ekspedycji celnej przesyłkami tych szczególnymi urządzeniami, istniejącymi w poszczególnych urzędach celnych, na przykład instytucją przysiężnych itp.,

wówczas można zawrzeć osobne układy co do przyjęcia w zachowanie i odpowiedzialności.

Przy przesyłkach wolnych od cła nie uskutecznia się wpisu do ksiąg i wystarczy przedłożyć władzy cenzurującej deklaracje celne co do zawartości, zaopatrzone stwierdzeniem uwolnienia od cła.

Co do przesyłek, ekspedowanych przez pocztę, zbiera zakład pocztowy dokumenty oddawcze po ich ostemplowaniu przez urząd celny (punkt 2.).

b) Dalsze posyłanie lub zwracanie przesyłek, opłaconych przez pocztę.

Jeżeli nie można odszukać odbiorcy przesyłki, opłaconej już przez pocztę, albo jeżeli odmówiono jej przyjęcia albo jeżeli z innego powodu nie można tejże doręczyć, wówczas winien urząd pocztowy oddać pokwitowanie celne, zaopatrzone potwierdzeniem odebrania napowrót kwoty cła i poświadczeniem co do niemożności doręczenia przesyłki oraz mającego nastąpić dalszego jej posłania lub zwrotu; jednemu z urzędów celnych według swego wyboru, poczem należy zwrócić zakładowi pocztowemu wpłaconą kwotę cła.

Odbiór zapłaconego cła ma poświadczyć na kwicie celnym (potwierdzeniu co do zgubienia kwitu celnego) naczelnik urzędu pocztowego miejsca ocenia (zastępcą lub kierownik oddziału).

Urząd pocztowy przekreśli w takich wypadkach wyraźnie ostemplowanie celne na pocztowych dokumentach oddawczych.

Dostawianie takich przesyłek pocztowych do urzędu celnego nie jest potrzebne.

Pod względem uskuteczniania zwrotów celnych pozostają w mocy przepisy obecnie obowiązujące.

Jeżeli zakład pocztowy opłaca należitości celne miesięcznie z dołu, należy potrącić zwroty cel z długu miesięcznego.

W ten sam sposób należy postępować z ekspedowanymi już przesyłkami, które posyła się dalej do Węgier i odwrotnie.

7. Postępowanie przy przesyłkach, które mają być opłacone przez strony.

a) Oddanie do urzędu celnego.

Przesyłki, co do których odbiorcy zastrzegli sobie załatwienie formalności albo których opłacenie przez pocztę nie da się wogóle przeprowadzić lub może być podjęte dopiero po dostarczeniu osobnego zezwolenia (na przykład przy lekarstwach, przedmiotach monopolu, broni itp.), oddaje się do urzędu celnego wraz z wykazami oddawczymi, zestawionymi przez pocztę.

Urząd celny bada przy odbiorze, czy opakowanie zewnętrzne jest nienaruszone.

Przeważenie uskutecznia się tylko przy pakietach wartościowych, listach pieniężnych i pudełkach wartościowych oraz przesyłkach uszkodzonych.

Wykazy oddawcze będą obejmowały prócz numeru bieżącego nadto ilość sztuk, numery nadawcze, wagę i nazwisko odbiorcy.

Numery bieżące wykazu oddawczego umieści zakład pocztowy na pocztowych dokumentach towarzyszących.

Te numery wykazu oddawczego stanowią datę wstępnego zaksiążkowania dla rejestrów załatwień.

Oryginalne wygotowanie wykazu oddawczego należy zwrócić zakładowi pocztowemu po wolnym od zarzutów odbiorze, zaopatrzywszy je potwierdzeniem odebrania; kopia, sporządzona przez przebiecie pisma, pozostaje w urzędzie celnym i ma być przedłożona przez urząd celny w 30 dni po końcu miesiąca bez wypisywania (wciągania dalszych dat) departamentowi rachunków fachowych III wraz z innymi podaniami miesięcznymi. Równocześnie należy załączyć także wszystkie przynależne deklaracje celne co do zawartości, odnoszące się do wolnych od cła przesyłek w miesiącu sprawozdawczym, z pominięciem zaksiążkowania celnego.

b) Ekspedycja końcowa, względnie przyjęcie do składu urzędowego.

Urząd celny może tylko wtedy wydać stronie przesyłkę pocztową, podlegającą oceniu, względnie przyjąć ją do celnego rejestru składowego, jeżeli strona złożyła przypadające należitości, powziętki itd. w urzędzie pocztowym miejsca ocenia i jeżeli dokument oddawczy (pocztowy adres przesyłkowy, rewers oddawczy) został przez urząd ten zaopatrzone zapiskiem „Można wydać“ i podpisany przez odbiorcę.

Urząd celny powinien przed wydaniem przesyłki stronie ściągnąć pocztowe dokumenty towarzyszące, uporządkować je według pocztowych numerów oddawczych i oddawać zakładowi pocztowemu w umówionych odstępach czasu (tygodniowo, co pół tygodnia, codziennie).

Strony mogą złożyć w urzędzie celnym przy przedłożeniu dokumentów oddawczych, pokwitowanych i zaopatrzonych uwagą „Można wydać“, oświadczenie co do złożenia na skład, i to ustnie lub pisemnie, a ewentualnie zaraz na odwrotnej stronie deklaracji zasadniczej (zastępczej).

Przesyłki takie wpisuje się do rejestru składowego; daty wpisu notuje się na adresie przesyłkowym, który ma być ściągnięty i oddany zakładowi pocztowemu przy przestrzeganiu postanowień ustępu poprzedzającego, oraz na deklaracji zasadniczej, pozostającej w urzędzie celnym.

Stronom należy wydać poświadczenie co do przyjęcia na skład (§ 234. ordynacyi o cłach i monopolach państwowych i § 191. i. u.), które ma podawać ilość sztuk, numer nadawczy, numer bieżący rejestru składowego i dzień przyjęcia.

Wpisy do rejestru składowego ograniczają się oprócz numeru bieżącego do numeru wykazu oddawczego, numeru nadawczego, nazwiska strony i ilości sztuk.

W urzędach o większym obrocie można oddać wciąganie do rejestru składowego przesyłek, deklarowanych do przyjęcia na skład celny, aż do chwili, w której odsyła się wykazy oddawcze do władzy cenzurującej.

W tym wypadku należy także na deklaracyi zasadniczej, która ma być zatrzymana w urzędzie celnym, i na potwierdzeniu odbioru, wydanem stronie, umieścić numer bieżący wykazu oddawczego. Utworzenie pozycyi książki magazynowej da się łatwo uskutecznić na podstawie deklaracyi zasadniczych, uporządkowanych według numerów bieżących wykazu oddawczego, odnoszących się do przesyłek, których urząd celny nie ekspedyował jeszcze w chwili odwozu.

c) Dalsze posyłanie lub zwrot niepodjętych przesyłek pocztowych, których urząd celny jeszcze nie ekspedyował.

Zakład pocztowy odda urzędowi celnemu wykazy przesyłek pocztowych, nie odebranych na czasie.

Urząd celny stwierdza na podstawie wykazów tych rzeczywiście złożenie przesyłek w zachowaniu urzędu celnego, uzupełnia wykazy powyższe zbranymi z przesyłek datami co do adresów odbiorców, a względnie wysyłających i zwraca uzupełniony wykaz napowrót zakładowi pocztowemu.

Urzędy celne nie będą utrzymywać przesyłek takich w ewidencji w rejestrze składowym.

Niepodjęte celne przesyłki pocztowe, pozostające w zachowaniu urzędu celnego, które nie zostały jeszcze poddane ekspedycyi końcowej i które na żądanie ma się posłać dalej lub zwrócić do innego miejsca na umownym obszarze celnym albo na obszarze zagranicy celnej, winien urząd celny wydać napowrót urzędowi pocztowemu miejsca oclenia za potwierdzeniem odbioru.

Urząd pocztowy miejsca oclenia może przyjąć tylko przesyłki nie otworzone; przesyłki już otworzone uważa się za podjęte.

Takie przesyłki otwarte można zatem tylko na żądanie stron przesłać dalej lub zwrócić w postępowaniu za certyfikatem konwojowym jako przesyłki nowo nadane.

Poświadczenia odbioru, wygotowane przez zakład pocztowy, należy zaopatrzyć numerami wykazu oddawczego i przesłać uporządkowane departamen-

towi rachunków fachowych III wraz z innymi podaniami za miesiąc sprawozdawczy.

II. Ekspedycya wychodowa przesyłek za certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym.

Co do towarów wywozowych, przekazanych pod kontrolę celną w celu wykazania wyjścia (przesyłek za certyfikatem konwojowym, przesyłek zapiskowych i przesyłek, których wyjście ma być wykazane), a więc także co do tych przesyłek, do których wyrobu przyznano wolne od opłat użycie cukru lub alkoholu pod warunkiem wywozu poza linię celną, należy pominąć dostawienie do granicznego urzędu celnego w razie ich przewozu przez zakład pocztowy; istotny wywóz tych przesyłek należy wykazać urzędowi przekazującemu według przepisów pocztowych.

Oznaczenie urzędu ekspedycyjnego w certyfikatach konwojowych (zapiskowych) względnie w deklaracyi wywozowej, odnoszącej się do takich przesyłek wywozowych, odpada.

Urząd pocztowy nadawczy zbada dokładnie nienaruszony stan zamknięcia urzędowego.

Urząd pocztowy wymienny zakartuje przesyłki te pojedynczo według ich znamion także w tym wypadku, gdy ułożono się zresztą z zagranicą co do kartowania sumarycznego, i zatrzyma dokument celny względnie deklarację wywozową. Po upływie czasu, w ciągu którego nadejście karty krajowej do zagranicznego urzędu pocztowego miejsca przeznaczenia i powrót ewentualnego doniesienia zwrotnego musiały nastąpić, zaopatrzy urząd pocztowy dokument celny a względnie deklarację wywozową zapiskiem, iż zagraniczny urząd pocztowy nie odmeldował przesyłki, a tem samem przyjął ją prawidłowo, i przesłał dokument ten a względnie deklarację tę władzy przekazującej.

Władza przekazująca winna zarządzić w razie ewentualnej potrzeby przesłanie dokumentu celnego, zaopatrzonego potwierdzeniem pocztowym, do rąk strony.

Urząd celny wciągnie do rejestru wygotowań certyfikatów konwojowych zapisek: „Wychód wykazano urzędową drogą pocztową“.

Przy towarach, wywożonych w drodze obrotu za zwrotem cła, gdzie stosowano dotąd system tryplikatów, odpada tryplikat, przeznaczony na załącznik rejestru deklaracyi granicznego urzędu celnego wychodowego, a wskutek tego należy na przyszłość żądać deklaracyi wywozowych jedynie *in duplo*.

III. Postanowienia końcowe.

Zarząd celny ma prawo przekonywania się w sposób odpowiedni o prawidłowym postępowaniu zakładu pocztowego z przesyłkami pocztowymi, podlegającymi ocleniu.

Właściwe organa zarządu celnego są w tym celu w szczególności upoważnione, podejmować konwojowanie i przeszukiwanie wozów pocztowych, wchodzić do lokalności pocztowych, badać leżące tam przesyłki pocztowe i przeglądać odnoszące się do nich zapiski i dokumenty obrotowe, o ile to da się wykonać bez tamowania ruchu pocztowego i przy najściślejszym przestrzeganiu tajemnicy listowej i urzędowej.

Departamentowi rachunków fachowych III w Ministerstwie skarbu należy oddać na żądanie do rozporządzenia w celu kontroli wszystkie zapiski, obrachunki i dokumenty konwojowe, odnoszące się do przewozu przesyłek zagranicznych, o ile papiery te muszą być sporządzane i przechowywane według przepisów pocztowych w urzędach pocztowych lub w departamencie pocztowych rachunków fachowych 1.

Przez badania te nie można jednak tamować ruchu pocztowego ani wychodzić przytem poza granicę zarządzeń potrzebnych dla bezpieczeństwa dochodów celnych.

Badania, o których mowa w ustępie drugim niniejszego rozdziału, mają uskutecznić w urzędach pocztowych, znajdujących się w siedzibie urzędów celnych, naczelnicy urzędów tych, a ewentualnie urzędnicy celni, wydelegowani przez nich i zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje.

Co do urzędów pocztowych poza siedzibą urzędów celnych zastrzega sobie Ministerstwo skarbu wydanie osobnych zarządzeń.

Badanie należy przeprowadzić w obecności naczelnika urzędu pocztowego lub jego zastępcy (naczelnika oddziału), a przy pocztach kolejowych w obecności urzędnika kierującego (towarzyszącego przewozowi poczty). Kolejowych wozów pocztowych nie można przeszukiwać w czasie jazdy, a innych wozów pocztowych na otwartej drodze; badanie w lokalnościach urzędu pocztowego może mieć miejsce jedynie w czasie godzin służbowych.

Urzędnicy pocztowi są obowiązani do przestrzegania interesów celnych przy pełnieniu swych czynności służbowych z tą samą sumiennością, co interesów pocztowych.

Zobowiązanie funkcjonaryuszy pocztowych do przestrzegania interesów celnych mieści w sobie także obowiązek, aby w tych wypadkach, w których przez omyłkę wydano odbiorcy przesyłkę pocztową, podlegającą oczeniu i powinności dostawienia, jeszcze przed ekspedycją końcową ze strony urzędu celnego, użyli bezzwłocznie pośrednictwa właściwego urzędu celnego miejsca oczenia i spowodowali dodatkowe obliczenie należności celnych przez urząd celny tudzież ich ściągnięcie.

Zarządzenia te wchodzi w życie w dniu 1. marca 1911.

Biliński wlr.

Weiskirchner wlr.

§.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 7. stycznia 1911,

dotyczące zmiany niektórych postanowień § 33. statutu Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najmiłociwiej zezwolić Najwyższem postanowieniem z dnia 20. grudnia 1910 na nowe uregulowanie poborów asystentów Akademii górniczych w Leoben i Przybramie odpowiednio do postanowień rozporządzenia Ministra wyznań i oświaty z dnia 24. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 158, i zatwierdzić spowodowaną przez to następującą zmianę § 33. statutów tych Akademii z mocą obowiązującą od dnia 1. października 1910 i z tem dalszem postanowieniem, iż zatrudnionym obecnie asystentom, którzy posiadają obywatelstwo austriackie i odpowiadają wszystkim wymaganym warunkom co do kwalifikacji, a tem samem mają charakter urzędników państwowych, należy policzyć pod względem poboru dodatków dwuletnich nieprzerwany czas służby, przebyty aż do dnia wspomnianego Najwyższego postanowienia, i to począwszy od chwili dopełnienia warunków powyższych.

Ritt wlr.

Statut

c. k. Akademii górniczych w Leoben i w Przybramie.

§ 33.

Wysokość wynagrodzenia konstruktorów będzie oznaczona w każdym wypadku z osobna.

Wynagrodzenie tych asystentów, którzy mają obywatelstwo austriackie i odpowiadają wszystkim warunkom co do kwalifikacji, a tem samem posiadają charakter urzędników państwowych, wynosi 1700 koron rocznie i podwyższa się przy nieprzerwanym czasie służby, który będzie liczony od chwili uzyskania tych warunków, w razie dalszego zatrudnienia (§ 27), po drugim i czwartym roku zatrudnienia o 300 koron, następnie zaś po szóstym i ósmym roku zatrudnienia o 400 koron aż do kwoty 3100 koron rocznie.

Ci asystenci, których ustanowiono pomocniczo bez wykazania obywatelstwa austriackiego albo wymaganego uzdolnienia naukowego, zatem bez cha-

rakteru urzędników państwowych, otrzymują przez czas trwania tego zajęcia remunerację nie ulegającą zmianie w kwocie 1400 koron rocznie.

Przy podróżach służbowych wolno konstruktorom liczyć dyety i koszty jazdy według IX. klasy rangi, a asystentom według X. klasy rangi.

Postanowienia ustawy z dnia 31. grudnia 1896, Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1897, według których czas służby asystentów przy uniwersytetach, akademiach technicznych i Akademii ziemiaństwa w Wiedniu, oraz asystentów, ustanowionych przy innych państwowych zakładach naukowych, tudzież konstruktorów przy akademiach technicznych, przebyty bez przerwy przed wejściem ustawy tej w moc obowiązującą lub po tej chwili, ma być policzony w razie ich bezpośredniego przejścia do innej służby państwowej, uzasadniające prawo do emerytury, według zasad ogólnych pod względem przyznania emerytury, stosować należy analogicznie także do konstruktorów i asystentów akademii górniczych.

9.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 10. stycznia 1911,

którem zmienia się § 3. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 10. czerwca 1902, Dz. u. p. Nr. 124, dotyczącego wydawania przesyłek pocztowych.

Punkt 1, 1, ustęp ostatni ma w przyszłości opiewać:

Urzędy pocztowe są obowiązane przekonywać się sumiennie przy przyjmowaniu pełnomocnictwa, czy mocodawca jest upoważniony do jego udzielenia. Firmy i stowarzyszenia, protokołowane w sądzie handlowym, mają na żądanie urzędu pocztowego przedłożyć wyciąg z rejestru, wymieniający osoby, uprawnione do podpisywania firmy. Co do osób prawnych, jako to korporacji publicznych lub prywatnych, fundacji itd. należy wykazać w odpowiedni sposób uprawnienie mocodawcy do zastępstwa, w razie potrzeby przez przedłożenie poświadczenia władzy.

Punkt I uzupełnia się pod liczbą 3 następującym postanowieniem:

3. Tymczasowemu zastępcy, ustanowionemu dla adwokata przez wydział izby adwokackiej (obejmującemu kancelaryę, § 28., lit *h* ordynacji adwokackiej), oddaje się w dwóch pierwszych miesiącach zastępstwa urzędowe przesyłki pocztowe, nadchodzące pod adresem adwokata; z innych przesyłek pocztowych oddaje się obejmującemu kancelaryę

w ciągu tego okresu czasu przesyłki listowe zwyczajne i polecane, listy z podaniem wartości, oraz przekazy pocztowe i płatnicze, jeżeli w adresie nie podano jako miejsca doręczenia mieszkania odrębnego od kancelaryi albo jeżeli nie należy wnosić z innych okoliczności (na przykład uwagi na adresie, przedmiotu przesyłki), iż przesyłka nie odnosi się do działalności zawodowej adwokata.

Zastępcy, ustanowionemu dla notaryusza przez trybunał pierwszej instancji (§ 119., 120., 122. i 123. ordynacji notaryalnej), oddaje się przez cały czas zastępstwa urzędowe i inne przesyłki pocztowe, nadchodzące pod adresem notaryusza, wraz z przesyłkami adresowanymi do jego własnych rąk, wyjąwszy, gdyby przy przesyłkach nieurzędowych podano w adresie jako miejsce doręczenia mieszkanie odrębne od kancelaryi albo gdyby należało wnosić z innych okoliczności, iż przesyłka nie odnosi się do działalności zawodowej notaryusza.

Zastępca adwokata ma wykazać się dekretem wydziału izby adwokackiej, a zastępca notaryusza dekretem trybunału.

Punkt II tego paragrafu otrzymuje następującą osnovę:

II. 1. Jeżeli nie zastano odbiorcy w miejscu doręczenia, podanem w adresie lub wchodzącem z innych względów w rachubę, jeżeli nie dozwolono doręczającemu dostępu do odbiorcy albo jeżeli dostęp ten jest dla niego z innych względów niemożliwy, wówczas można doręczyć uwiadomienia kolejowe, polecane przesyłki listowe, listy z podaniem wartości aż do 100 K, pakiety bez podania wartości albo z podaniem wartości aż do 100 K, i to powyższe przesyłki listowe i pakiety także wtedy, gdy są obciążone powziętkiem nie wyższym jak 100 K, tudzież kwoty pieniężne, należące do przekazów pocztowych i płatniczych aż do 100 K, albo o ile nie doręcza się samych tych przedmiotów, odnośne uwiadomienia osobom, wymienionym w dalszym ciągu (odbiorcom zastępczym) ze skutkiem prawidłowego doręczenia, jeżeli osoby te opłacą ciężące na przesyłkach należitości pocztowe i inne kwoty, a odbiorca nie sprzeciwił się z góry takiemu doręczeniu, a mianowicie:

a) Jeżeli jako miejsce doręczenia podano mieszkanie lub lokal przedsiębiorstwa (kancelaryę), obecnej tam osobie dorosłej, o której doręczający wie, iż należy do rodziny odbiorcy, albo służącemu odbiorcy albo funkcyonaryuszowi lub słudze odbiorcy, obecnemu w kancelaryi lub w przedsiębiorstwie, albo jeżeli nie zastano żadnej z tych osób, wynajmującemu mieszkanie; jeżeli odbiorca mieszka w podnajmie, można skutecznie doręczenie także do rąk wynajmującego albo jego odbiorcy zastępczego.

- b) jeżeli jako miejsce doręczenia podano hotel lub gospodę, właścicielowi hotelu lub gospody, kicrownikowi przedsiębiorstwa lub odźwiernemu; za wypadek niezastania uważa się także ten wypadek, jeżeli adresat jeszcze tam nie przybył;
- c) jeżeli jako miejsce doręczenia podano zakład naukowy lub giełdę, odźwiernemu lub słudze szkolnemu zakładu naukowego albo odźwiernemu giełdy;
- d) jeżeli jako miejsce doręczenia podano fabrykę lub inne podobne przedsiębiorstwo, na przykład kopalnię, budowę, urzędnikowi lub innemu funkcyonaryuszowi, którego przedsiębiorstwo wskaże pisemnie urzędowi pocztowemu.

Doręczanie poleconych przesyłek listowych, przesyłek z podaniem wartości, kwot pieniężnych, należących do przekazów pocztowych i płatniczych, albo przynależnych uwiadomień winno być zawsze uskutecznione do rąk samego adresata, jeżeli wysyłający zaopatrzył przesyłkę dopiskiem: „Do własnych rąk“ lub inną podobną uwagę.

Przy przesyłkach za rewersem zwrotnym i przy przekazach pocztowych z potwierdzeniem wypłaty wykluczone jest doręczenie do rąk odbiorcy zastępczego.

2. Przy zwykłych przesyłkach listowych z wyjątkiem uwiadomień kolejowych wystarcza oddanie w mieszkaniu, wskazanem w adresie (w lokalu przemysłowym, urzędzie itd., w którym odbiorca pracuje). Jeżeli zewnątrz mieszkania (lokalu przemysłowego lub urzędowego itd.) znajduje się skrzynka na listy albo jeżeli u stróża domu lub w sieni itd. są umieszczone dla mieszkańców domu skrzynki na listy, osobno poznaczane, wówczas włoży doręczający opłacone przesyłki listowe do skrzynki, o ile jakoś jej zezwała na to.

Jeżeli nie da się doręczyć zwykłych przesyłek listowych w sposób, podany w ustępie poprzedzającym, wówczas można je doręczyć wynajmującemu mieszkanie, o ile odbiorca nie podniósł przeciw temu zarzutu. Jeżeli jako miejsce doręczenia podano w adresie hotel lub gospodę, restaurację lub kawiarnię, można uskutecznić doręczenie do rąk właściciela hotelu itd., zawiadowcy, płatniczego lub odźwiernego także wtedy, gdy adresat nie przybył tam jeszcze.

3. Jeżeli adresat zmarł, rozstrzygają zarządzenia, które sąd spadkowy wydał co do doręczeń. Jeżeli zarządzeń takich niema, a istnieje pełnomocnictwo pocztowe, rozciągające się na wypadek śmierci mocodawcy, wówczas uskutecznia się doręczenie do rąk pełnomocnika; zresztą doręcza się zwykłe przesyłki listowe do rąk dorosłych członków

rodziny, a inne przesyłki pocztowe traktuje jako niedoręczalne. Pisemne zarządzenie sądu spadkowego musi być złożone w urzędzie pocztowym. Z urzędowymi przesyłkami pocztowymi, które nadchodzą po śmierci adresata, postępuje się zawsze jak z niedoręczalnymi.

Postanowienia te wchodzą w życie z dniem ogłoszenia.

Weiskirchner wlr.

10.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 12. stycznia 1911,
dotyczące przekształcenia Urzędu celnego pobocznego w Müglitz na ekspozyturę celną.

Urząd celny poboczny II. klasy w Müglitz przekształcono na ekspozyturę Urzędu celnego pobocznego II. klasy w Hinterzinnwald; ekspozytura ta pozostaje i nadal wyposażona w dotychczasowe uprawnienia.

Meyer wlr.

11.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. stycznia 1911,
dotyczące zniesienia celnej ekspedycji wychodowej przesyłek, podlegających podatkowi spożywczemu, w obrocie pocztowym.

W porozumieniu z królewsko-węgierskim Ministerstwem skarbu rozporządza się przy zmianie niektórych przepisów załącznika A, II, B, liczba 2 do § 2., I, przepisu wykonawczego o podatku od wódki z dnia 21. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 130 (Dz. r. Nr. 149), rozporządzeń Ministerstwa skarbu z dnia 20. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 126 (Dz. r. Nr. 142), i z dnia 13. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 67 (Dz. r. Nr. 86), wreszcie załącznika A do § 20. przepisu wykonawczego o podatku od cukru z dnia 29. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 176 (Dz. r. Nr. 131), co następuje:

Przy przesyłkach towarów, przekazanych celem wykazania wyjścia, do których wyrobu przyznano wolne od opłat używanie cukru lub alkoholu pod warunkiem wywozu poza linię celną, należy pominąć w razie ich przewozu przez zakład pocztowy dostawienie do granicznego urzędu celnego; rzeczy-

wisty wywóz tych przesyłek należy wykazać według przepisów pocztowych urzędowi wysyłkowemu odpowiednio do postanowień rozporządzenia ministerialnego z dnia 3. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 7, dotyczącego zniesienia postępowania zapowiadawczego i celnej ekspedycji wychodowej przesyłek za certyfikatem konwojowym i przesyłek zapiskowych w obrocie pocztowym.

Oznaczenie urzędu dostawienia w deklaracjach wywozowych, odnoszących się do takich przesyłek, odpada.

Deklarację wywozową dla towarów, zawierających cukier i alkohol, które mają być przewiezione pocztą, należy przedłożyć tylko w jednym wygotowaniu. Urząd wysyłkowy ma zatem przekreślić nie nadające się oznaczenia (unikat, duplikat).

W rejestrze wywozowym, względnie w zapisku co do przedłożonych deklaracji wywozowych należy wciągnąć w kolumnie na oznaczenie urzędu dostawienia zapisek: „Przesyłka pocztowa“.

Urząd pocztowy nadawczy stwierdzi dokładnie nienaruszony stan zamknięcia urzędowego.

Urząd pocztowy wymienny zakartuje przesyłki te pojedynczo według ich znamion także w tym wypadku, gdy ułożono się zresztą z zagranicą co do kartowania sumarycznego, i zatrzyma deklarację wywozową. Po upływie czasu, w ciągu którego nadejście karty krajowej do zagranicznego urzędu pocztowego miejsca przeznaczenia i powrót ewentualnego doniesienia zwrotnego musiałby nastąpić, zaopatrzy urząd pocztowy deklarację wywozową zapiskiem, iż zagraniczny urząd pocztowy nie odmeldował przesyłki, a tem samem przyjął ją prawidłowo, i prześle deklarację tę urzędowi wysyłkowemu.

Urząd wysyłkowy winien wciągnąć do rejestru wywozowego, względnie zapisku co do przedłożonych deklaracji wywozowych w kolumnie, przeznaczonej na raport urzędu wychodowego, zapisek „Wychód wykazano urzędową drogą pocztową“.

Zarządzenia te wchodzi w życie z dniem 1. marca 1911.

Meyer wlr.